

Καὶ διεπέρασεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἐξ ἑστιλθωμένου ἀργύρου ἐγχειρίδιου αὐτοῦ.

Διὰ τῆς ἀνοιχθείσης αὐτῷ πληγῆς ὁ Σύρων ἔχυσεν ὅλον τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀνθέων. 'Αλλ' ὁ εὔσε-
βης γέρων ἐπεκρότει τὸ ἴδιον αὐτοῦ διάβημα;

«Δέν ἥρωος», ἔλεγε καθ' ἑκυτόν, «νὰ ἐπιτρέψω τὴν ὑπαρξίαν λεπρούλου τοσοῦτον τελεῖσον. 'Ο Σύρων οὗτος παρεβίασεν αὐτὸν τοῦτον τὸν νόμον τῆς φύσεως. Οὐδὲν τὸ τέλειον ἐν τῷ κόσμῳ, ηδὲ τελειώτης συνε-
πάγεται τὸν θάνατον. "Αὐτὰ ὡς ὁ ἀνθρωπὸς προσεγ-
γίσῃ τῷ Θεῷ, εἰναι πρέπον νὰ ἐξαφανίζηται. Πάντες οἱ Συβαρῖται ὑπήκουσαν εἰς τὴν ἐντολὴν ταῦ-
ταντην. Μία τῶν Μοιρῶν ἔδει νὰ γεννηθῇ ἐκ τῆς εὐδαιμονίας, ἵνα ἐπετύγχανον. 'Ο Τικέτης μου ἡρύ-
σθη ὀλόκληρον τὴν ἡδονήν, ἵνα ἡδύνατο ν' ἀργυροῦ ἐξ αὐτῶν. Καὶ ὁ Σύρων ἐδέξατο παρ' ἐμοῦ τὸ ἀνῆκον αὐτῷ δίκαιον συμπλήρωμα.

Ο γέρων ἔζησεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐν τοικύταις σκέψεις. Παρημέλησε τὰ ἀνθη αὐτοῦ, ἀτινα συνεί-
θιζε νὰ μετατοπίζῃ πρὸ τῶν φθινοπωρινῶν ὑετῶν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ βράχου καὶ ὑπὸ στέγασμα ἐκ δονέ-
κων. Τὰ ἄνθη ἐφθείροντο· αὐτὸς δ' οὗτος δὲν ἐσκέ-
πτετο πλέον νὰ συλλέξῃ χόρτον τι ἢ νὰ παρκοσκευά-
σῃ τι διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ. 'Ἐν τέλει κατε-
νόησεν ὅτι πάντα ταῦτα τὰ σημεῖα ἦσαν ἡ γλώσσα
τῆς φύσεως. 'Αναμφιβόλως, τιμωρῶν τὸν Σύρωνα
ἔξι αἰφνιδίου ἐμπνεύσεως, ἀνήγκη εἰς τὸν κοιλοφῶν
τῆς συνέσεως· ἡ γῆ ἀπήτει τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. 'Απε-
φάσισε ν' ἀποθάνῃ· τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξε πρωΐκα
τινά, καθ' ἣν ἔπνευεν ὁ τῆς ἱσημερίας ἀνεμος, παρὰ
τὴν βάσιν τοῦ βράχου αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς προτομῆς
τοῦ Πανός.

CHARLES MAURRAS

(Μετάφραστις Γ. Κ. Α.)

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

ὑπὸ Paul Bourget.*

"Οσω καὶ ὁτι παράδοξος ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώ-
που τῆς Κλάρας καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἡλίας ἐστρέφετο πρὸς αὐτὴν πρὶν ἡ διακονείσῃ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας,
ὁ νεαρὸς ἀνὴρ συνχρέφερεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ κα-
τάδηλα δείγματα καταστήσαντα ἡδείας τὰς ὥρας τῆς ἀπελθούσης νυκτὸς καὶ τῆς ἐπιούσης πρωΐας.
'Ηγάπα καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἡγαπᾶτο. Μετ' ἀπεριο-
ρίστου δυνάμεως ἐλπίδος καὶ μεθ' ὅλους τοὺς λό-
γους, οὓς εἶχε ν' ἀνησυχῆ, συνεταύτιζεν ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ τὰς δύο ἐκείνας βεβαιότητας. 'Αστρα εὐδαι-
μονίας ἐφαίνοντο πρὸ αὐτοῦ, ἐν τούτοις δὲ περιελάμ-
βανε τὸν χρόνον, τὸ διάστημα καὶ τὰς περιστάσεις.
'Ελεγεν εἰς τὸν Γερέρδον τὰ μυστικὰ αἰσθήματα
τῆς Κλάρας, οὗτος δ' ἐκ λεπτότητος ἐξηρανίζετο

(*) Ιδε ἀριθ. 7, σελ. 127—129.

καὶ ἡ Κλάρα ἀπέβαινεν ἐλευθέρα. 'Αμφότεροι ἀνήρ-
χοντο πρὸς τὸν ὄριζοντα τοῦ ἥλιου, ὄριζοντες νέοι
ἐφαίνοντο εἰς τὴν φραγτασίαν τοῦ Ἡλία, ὄριζοντες
ἀποτελούμενοι ἐξ οὐρανοῦ, κυκνῶν κυμάτων καὶ νεο-
τεύκτων ἔξοχικῶν οἰκιῶν ἐν τῷ μέσῳ φοινίκων καὶ
ἀνθέων. 'Ο δ' οὐρανὸς ἐκεῖνος ἡτο φωτοθόλος ὡς ἡ
διηνεκής εύτυχία, ἡ θέλασσα ἐκεῖνη ἀπέραντος, ὡς ἡ
τρυφερότης γυναικός μεγάλης καρδίας, τὰ ἄνθη ἐκεῖ-
να καὶ οἱ χαρίεντες ἐκεῖνοι καὶ εὐώδεις φοίνικες,
ώς αἱ σκέψεις ἐρῶντος εύτυχοις. Εἶτα ὁ νεκρὸς ἀνὴρ
ώνειρεύετο ἔτι μέγχαρον, οὗ τὰ διαμερίσματα θὰ ἐκό-
μει ἡ γλυκεία παρουσία τῆς Κλάρας, δι' ὃν θὰ
διήρχετο διὰ τῆς σοβαρᾶς χάριτος τῶν γειρονομειῶν
αὐτῆς, τοῦ συγκεκινημένου μειδιάματος ἐπικυθοῦντος
ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τοῦ μεθύσκοντος αὐτῆς βλέψ-
ματος οἵονει πνιγμάτου ἐν τοῖς δρθιάμασι. Οὐδεὶς
φόρος περὶ τῶν δυσχερειῶν, ἡς ὀφείλει νὰ κατανι-
κήσῃ, ἐτέρασσε τὸ θελγητρὸν τοῦ ὄνειρου τούτου,
τὸ δὲ μέθυ αὐτοῦ ηὔξανεν ἐπὶ μᾶλλον ὅταν καὶ κα-
θόσον ἐπληστίαζεν ἡ στιγμὴ τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὸ
μέγχαρον τῆς ὄδοις Βαλζάκ. . . . Εἶχεν ἡγάπει τὴν
δευτέρα ὥρα, ὁ δ' Ἡλίας Λαυρέντιος ἐκάθετο ἔτι
παρὰ τὴν τράπεζαν προσπαθῶν νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν
θελκτικὴν ἀνυπομονησίαν αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναγγνώσεως
ἐπιστολῶν τινῶν, ἡς εἶχε λάβει παρὰ τῆς Κλάρας,
ὅτε ὁ ὑπηρέτης εἰσελθὼν παρέδωκεν αὐτῷ ἐπιστο-
λὴν, ἥς ἡ ἐπιγραφὴ ἐπλήξειν αὐτοῦ ἀμέσως τὴν καρ-
δίαν. 'Ητο δὲ χαρακτήρ τῆς γραφῆς ἐκεῖνης, ἣν ἡγά-
πη. « Ποιος ἔφερεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν; » ἡρώτη-
σεν ἀμέσως, διέστι ἐπὶ τοῦ μεγάλου φακέλου δὲν
ἔθλεπεν οὔτε γραμματόσημον, οὔτε σφραγίδα ταχυ-
δρομικοῦ γραφείου. « Εἰς ὄδοιθεράπων, ἀπελθὼν ἀμέ-
σως» ἀπήντησαν αὐτῷ. Αἱ γείρες αὐτοῦ ἔτερεμον.
"Εθεσε τὸν φάκελον — δστις, ἐάν ἔκρινε τις ἐκ τοῦ
βάρους θὰ ἔκλειε πολλὰ φύλλα, — ἐπὶ τῆς τραπέ-
ζης, παρὰ τοὺς ἄλλους. Ναί, ἡτο πράγματι δὲ χαρα-
κτήρ τῆς Κλάρας, σταθεράς, ἀνδρικῶς ὅμοιαζεν
καὶ στρογγύλος, ὅμαλώτατος καὶ εύθυς ὡς ἦν καὶ
τὸ ὄφος αὐτῆς· ὁ Ἡλίας ἐνόει ὅτι ὀλόκληρον τὸ
μέλλον αὐτοῦ ἐνεκλείετο ἐν τῷ φακέλῳ ἐκεῖνῳ, ὃν πε-
ριέφερον ἀνὰ μέσον τῶν δακτύλων αὐτῶν γείρες γνω-
σταὶ αὐτῷ. Τὸν φάκελον ἔκλειε σφραγίς ἐξ ισπανικοῦ
κυροῦ· ἐφ' ἣνς ὁ πήρε τὸν φάκελον ἐφειδόνος. Οὗτος εἶγε
δώσει εἰς τὴν Κλάραν τὸν λίθον ἐφ' οὗ ἦν γεγλυμέ-
νος ὁ τύπος ἐκεῖνος, κατόπιν συνδικλεῖσεως, ἥς ἀνε-
μησθη τὸν πλάκα τὰς λεπτομερείας· ώς ποτὶς καὶ ἐκ
δεισιδικονίας ἐρῶντος, ἡσπάσατο τὸν τύπον ἐκεῖ-
νον καὶ εἶτα ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ
πράγματι ὑπηρέτης πολλὰ φύλλα καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ
πρώτου αὐτῶν μία λέξις, ἥτις προύξενης ἦν γος εἰς
τὸν Λαυρέντιον.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

Ἐνδεκάτη ὥρα τῆς ἐδπέρας.

«Οταν θὰ λάβης τὴν ἐπιστολὴν ταῦτην, φύλε μου,
— ἔτι! συγχώρησόν μοι διὰ τὸ ἀπότομον τοῦ πράγ-

ματος, ἀλλὰ πρέπει νὰ γείνη ούτω διὰ νὰ ἀναγνώσης τὰς γραμμάς ταύτας ώς και ἐγώ γράφω ταύτας, ητοι ἐ συναντήσει τοῦ ἀμεταλήτου — θὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ ἡμῶν οὔρεξ τε σκιόντα θάλασσας τε ἡχήσεσσα, πρὸ πάντων δὲ ή θέλησίς μου νὰ μὴ σὲ ἐπανίδω πλέον. Σύ, θὰ είσαι ἐν Παρισίοις ἔτοιμος νὰ ἔχακολουθήσῃς βίον δοτις, μεθ' ὅλα διὰ κατὰ τὰς πρώτας στιγμάς θὰ πιστεύσῃς, ἔχεις ὥμως μέλλον. Ἐάν δὲ ακλύσῃς ἀναγνώσκων τὰς γραμμάς ταύτας, τὰ δάκρυα όταν εἶναι ἔξι ἑκαίδιοις, θὰ εἶναι δάκρυα όμοιαν διαβάσεων, θὰ εἶναι δάκρυα όμοιαν διαβάσεων τῆς θεραπείας ἀνά μέσον τῶν ὄποιων ὁ πόνος τῆς σήμερον διαβλέπει τῇ ἐπαύριον ἐλπίδας. Ἐγώ θὰ εύρισκω μετί λίγην μαράν τῆς πολεως ταύτης ἔνθι σὲ ἐγνώριστα λίγαν ἀργά, κρυπτομένη ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα ἐν ἀπομεμφρυσμένη γωνίᾳ και θὰ ζήσω μέχρι συντελείας τοῦ βίου μου ἀπολλαγμένη τούλαχιστον τῆς φρικαλέας προσβολῆς τῶν σφαλμάτων τὰ ὄποια προείδον και τῶν τύψεων, ἀς προησθάνθην. Τὴν ἀπόρχον μου ταύτην σὲ κατικετεύω, σὲ διατήτω νὰ τὴν σεβασθῆται. 'Αλλὰ πρὸς τι νὰ ὥμιλω περὶ δικταγῶν και πρωκτήσεων; 'Αγ ὥμως μόνον μέχρι τέλους τὰ ρύλα ταύτα, ἐν οἵς ἔξομοιογούμαι διὰ τὰ κατ' ἐμὲ και θὰ κατανοήσῃς, ως ἐγώ, μετ' ἀκτανικήτου πραγματικότητος, διὰ μεταξύ σου και ἐμοῦ ἴσταται ὁ βίος μου, δοτις μοι ἀπαγορεύει νὰ ζητήσω ἐν σοὶ τὴν εὐτυχίαν. 'Α ! ὁ βίος μου! τελευταίον γυναικείον αἰσθημα μὲ ὥθει διπάσ σοὶ τὰ ἀποκαλύψω ἐν ὅλῃ αὐτῷ τῇ γυμνότητι. 'Ἐν στιγμῇ καθ' ἦν σ' ἐγκαταλίπω διὰ παντὸς ἔχω ἀνάγκην νὰ σοὶ ἀρήσω ἀληθῆ ἐμοῦ εἰκόνα δικαιολογοῦσάν με διότι σὲ ἐγκατέλιπον και δι' ὅλα τὰ λοιπά. Γινώσκω διότι ἐπράξα δ.τι ἡ ἡθική τῶν ἀνθρώπων θεωρεῖ ως τὸ μέλλον ἀξιοκατάκριτον τῶν σφαλμάτων ἐν ἡ ἐποχῇ ἐπράξα δ.τι ἐπράξα, ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου ἦτο ἀπόλυτος. Σήμερον ἀνακοινίζομαι οἴσαν κρίσιν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ περὶ ἐμοῦ αἰσθένημα διὰ σὲ δὲν θὰ είμαι πλέον ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις ἀπούσης γυναικός ἀγενού πιθανότητος ἐπιστροφῆς, γυναικός θανούσης και διὰ παντὸς ἔξαφανισθείσης. Και φοβούμαι. Μοι φαίνεται διὰ βλέπω αγλείδας ἐν τῇ συγειδήσει μου και ὅρειλα νὰ ἀποπλύνω ἐμυκτήν ἀπὸ τῶν κηλίδων τούτων. Ἐγνώρισα γυναικες, ών ἡ μεγαλειτέρα εὐχὴ ὑπῆρξε νὰ κοσμηθῶσιν δοσον τὸ δυνατόν πρὶν ἡ καταλιθώσιν ἐπὶ τοῦ νεκροραβεύτου. Διατί διὰ σὲ θηνήσκουσα φίλη νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ἀπαίτησιν ταύτην διὰ τὸν αὐτῆς, ὀλίγον μὲν δι' αὐτήν, πολὺ δ' ίσως διὰ σέ; Φροντίζουσα νὰ σοὶ ἀρέσω, θὰ διέλθω ἐν αὐταπέτη τὰς τελευταίας μου ὥρας ἐν τῇ κυκνῆ μικρῷ αἰθούσῃ ὅπου ἥρχεσο, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπίπλων ἐκείνων τὰ ὄποια ὑπῆρξαν οἱ ἀφωνοι μάρτυρες τῶν μακρῶν ἡμῶν συνδικάτεσσων κατὰ τόσας μακράς τοῦ χειμῶνος νύκτας. Νὰ είμαι ἐδῶ και νὰ σοὶ γράφω, ταύτον ἐστι τῷ ζῆν μετά σου διὰ τελευταίαν φοράν, μετά τῶν γλυκυθύμων ἐκείνων μετά σου συνδικάτεσσων, μετά τοῦ φίλου, δοτις μὲ ἐνδέι και δοτις μὲ ἡγάπη, ως ἀπήτησα νὰ μὲ ἀγαπᾷ. 'Οχι,

'Πλία, μὴ ἐν τῇ φρέσει ταύτη ἰδης ἐπίπληξιν τινα. Είναι αὕτη παρόπονον πασχούσης καρδίας, ἀλλὰ παρόπονον κατὰ τῆς τύχης, κατ' ἐμαυτῆς και οὐχὶ κατὰ σοῦ, ὃ ὅποιος οὐδὲν ἐπράξας κακούργημα ἀλλο ἢ νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸ δυνατὸν νὰ μοὶ προπαρασκευάσῃς αὐτίς εὐημερίαν δυνάμει τρυφεροτήτων. Θὰ αἰσθανθῆς, ως αἰσθένομαι ἐγώ, διὰ τούτο ἦν ὄντερον παρόπονος. Σοὶ είμαι ὥμως μέχρι μυχικιτάτων τῆς καρδίας εὐγνώμων ἐπὶ τῷ ὄντερῳ ἐκείνῳ. Φεύ! Δέν ἔλαθον τὸν κάλαμον ἀνὰ χειρας διὰ νὰ σοὶ ἔξομοιογηθῶ ταύτα. 'Η ιδέα τῆς θλίψεως, ην θὰ αἰσθανθῆς ὑπερισχύει τῆς θελήσεως μου. . . . Ἐπὶ τινας στιγμάς ἔστην μὴ δυναμένη νὰ ἔχακολουθήσω. 'Ηδη είμαι ἐν λῶς γαληνικία, ἡ διαίρεια ἐπηλθεν εἰς τὸ πνεῦμά μου. 'Η ἐπιθυμία μου νὰ κατακτήσω διὰ πκντὸς τὴν ἐκτιμησίν σου εἶναι τόσον σφρόδρα νῦν, ωστε δὲν τρέψω πλέον. Τὸ αἰσθένομαι, θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σοὶ διμιλήσω περὶ ἐμοῦ ως περὶ ἀλλης τινός. 'Α! είθε μέρος τῆς δυνάμεως ταύτης νὰ εἰσδύσῃ και εἰς σὲ καθ' ἦν στιγμήν ἀναγνώσκεις τὴν ἔξομοιογησίν μου! 'Φίλε μου, δὲν θὰ σοὶ διηγηθῶ οὔτε τὴν παιδικήν, ἀλλ' οὔτε τὴν νεανικήν ἡλικίαν μου. Τὰς δύο ταύτας ἐποχάς δὲν διέκρινεν οὐδὲν τῶν συμβάντων ἐκείνων τῆς ψυχῆς, διὰ διὰ νεάνιδες δεκαπενταέτιδα εἰσὶν ὁ πρόλογος ρωμαντικοῦ μέλλοντος. Τὴν παιδικήν και τὴν νεανικήν ἐκείνην ἡλικίαν τὴν παρετήρησα ζῶσαν και προσληψάντων ἐκ νέου σέρκα και διστάν τὴν εἰκόνι, ητίς μὲ δεικνύει καθημένην πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρός μου και ζητοῦσαν διὰ τῶν ἐμῶν τοὺς ἴδιους του ὄφθαλμούς. Ναί, είμαι ἐγώ, τὸ εὐπιειδές και γαληνίον ἐκείνο τέκνον, είμαι ἐγώ, τοιαύτη οἴσαν ἐνθυμοῦμαι ἐμυκτήν ὑπέρχοσαν ἐπὶ σειράν ἐτῶν. Δέν ἐνθυμοῦμαι διὰ κατὰ τὴν περίσσον ἐκείνην είχον ποτὲ δυσκαρέσκειν τινα ἡ δυσθυμίαν. Πόσον αἱ ὥραι διήρχοντο ἀπαρκτήροτοι, εὐτυχεῖς και γαληνικίαι, ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Βαρέν κατοικίας ἡμῶν, πτωχικῶς ἐπιπλωμένη, διότι ὁ πατήρ μου ἦτο εὐγενής ἀρχαίων ἀρχῶν τοῦ προοστείου τοῦ Ἅγιου Γερμανοῦ, ἐγώ δὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτὲ νὰ ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν, ἐκεῖ, νὰ συνειθίσω εἰς τὴν νεωτέραν πολυτέλειαν! Τὰ ὑψηλὰ παρόχυρα ἔβλεπον εἰς αἴπον ἔχοντα τὴν ψηλὰ δένδρα, ἐν τῷ αἴπω φέντε ὑπῆρχεν ιδιαίτερος περίπατος προωρισμένος, εἰς μίαν γραίαν κυρίαν κατοικοῦσαν ἐν τῷ ἱσογαίῳ πατώματι. 'Τηνέρτης ἐκίνει ἀμαξᾶν μικράν ἐν ἡ ἐκάθητο κατὰ τὰς στιγμάς καθ' ἀς ὑπῆρχον ἡλικιαὶ ἀκτίνες. 'Αναμιμνήσκομαι ἐμυκτήν, συνεπείχ ιδιοτροπίας τῆς μνήμης μου, τὸ μέτωπον στηρίζουσαν ἐπὶ τῆς θέλου τοῦ παραθύρου και παρατηροῦσαν μετά πόνου και οἴκτου τὴν γραίαν γυναῖκα. Κατά τινα μεταμεσημέριαν ἀνοίξεως ἀπαστρέπτουσαν ἐκ τῶν ἡλικιῶν ἀκτίνων και ἐκ τῆς πρασιᾶς, ὃ πατήρ μου ἐθύπευε τὰς πλεξίδας μου και μὲ ἀπεκάλει, μικράν εἰκόνα. 'Το δημητρία διάκριταν διὰ κροστίδα νεαρωτάτην. 'Ἐν τούτοις ἐν ἐμοὶ διηρχεύεν ἀρετή, χάριν τῆς ὄποιας δέν ημην ἀναξία τῆς λεπτῆς ἐκείνης ἐκφράσεως. 'Α-

ρετή; οὐχί, ἀλλ' ἀπλούσην ἔνστικτον εὐθύτητος καὶ καλοκάγαθίας ἐλκυστικώτατον. Μόνος πόθος μου ἦν νὰ ἐνεργῶ κατὰ προδιεγεγραμμένον κανόνα καὶ νὰ εἰκαὶ ὅρεστὴ εἰς ἑκείνους, οὓς ἡγάπων. Ο πόθος μου οὖτος ἦν τόσον φυσικὸς ὅσον καὶ ὁ τοῦ παιζεῖν καὶ διανοεῖσθαι. Ἐγεννήθην φέρουσα ἐν ἐμαυτῇ τὸ αἰσθητικὸν τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἀρμονίαν, τὸ δ' αἰσθημα ἑκεῖνο μ' ἐκκριεῖ νὰ εὔρισκω ἔκτατον καὶ αὐθόρμητον εὐτυχίαν εἰς τὸ νὰ συνδιάλω τὸ καθῆκον πρὸς τὰς πράξεις, τὰς προτιμήσεις πρὸς τὰς ἐνεργείας μου. Πρὸ πάντων εἶχον ἔμφυτον πρὸς τὸ ψεῦδος βδελυγματίαν, αὕτη δὲ ἔφθικε μέχρι τοῦ μαρτυρίου. Πολλοὶ παιδεῖς ὑπέστησαν, ως καὶ ἐγώ, ἐπίδρασιν ἐπλήξεως εἰςεθέντες ἀπέναντι τῶν ἐπιστήμων φευδολογιῶν. Ἑξ, τὸ ἀκούειν τὴν μητέρα ς αὐτῶν διατάττουσαν τοὺς ὑπόρετας νὰ λέγωσιν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας ὅτι δὲν εὑρίσκοντο ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνῷ πράγματι ἡτοσκ. Συνεπείχ θιλιθερᾶς εἰδικότητος ἐν τῷ χαρακτῆρι μου, τὸ αἰσθημα ἑκεῖνο τῆς ἐπλήξεως λίγαν ἥργαν ἔξελιπεν ἐξ ἐμοῦ, δύναμικι δὲ νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ὀλοσυγερῶς δὲν ἔξελιπεν.

(Ἀκολουθεῖ).

A. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.

Δὲν πρόκειται περὶ μύθου τινός ἐξ ἑκείνων, οὓς διηγείται τις κατὰ τὰ Χριστούγεννα.

Πρόκειται περὶ ιστορίας, ιστορίας ἡνευ δραματικῶν περιπετειῶν, ιστορίας κοινῆς, συνήθουσας χρονικοῦ ἐξ ὄντων συγχάκις, σχεδὸν πάντοτε, ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς ἐργασίας. Θέλ ἀφηγηθῶ τὸ πράγμα ἀπλῶς, ἡνευ στολιστικῶν λεπτομερειῶν, καθὼς ἀκριβῶς συνέθη τῇ πρωΐᾳ τῆς γένεσις.

Τὸ ὅγδοη ὥρα τῆς πρωΐας. Οἱ Παρίσιοι μόλις ἔξεγείροντο, τὰ καταστήματα ἡνοίγοντο, ἀλλὰ τὰ καφενεῖα, ἐν οἷς ὅσοι πλειστοί διενυκτέρευσαν, ἡσαν ἀκόμη κεκλεισμένα. Οἱ ἡνήρωποι σπεύδοντες μετέβαινον εἰς τὰς ἐργασίας των, ἐγὼ δὲ ἔχων τὸ σιγαρέττον εἰς τὰ χειλή, εὐθυμος, εὐδιάθετος, περιπάτουν ταχεῖ τῷ βήματι, δύος καταστήσω εὐχερῆ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἰματός μου, ἀναζωογονούμενον ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ καὶ ἔηροῦ ἀέρος. Σκεπτόμενος τοὺς διελθόντας ὀλόκληρον τὴν νύκταν ἐν εὐωχίαις καὶ βεβαρυμένην ἔχοντας τὴν κεφαλήν, ἐθεώρουν ἐμκυτὸν λίκιν εὐτυχῆ.

*Εθίκιον παραλλήλως τῇ προκυμαίᾳ, τὰ βλέμματά μου δὲ ἀπὸ τῶν κιτρίνων κυριάτων τοῦ Σηκουάνα ἐφέροντο εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου, ἀνὰ μέσον τῆς ὠχρᾶς ὄμιζλης, ἀπήστραπτε καὶ ἡκτινοθόλει ὁ ἥλιος.. .

*Εθέδιζον πρὸς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

*Ἐν τῇ γωνίᾳ ὁδοῦ τινός, ἀθύρματο πάλης, ἀπομεμονωμένος ἐπὶ μικρᾶς προπέζης ἔχοντος σχῆμα Χ ἔξεθετεν ἀθύρματά τινα ἐν λευκοσιδήρου, κεχρωμα-

τισμένα διὰ βαρφῶν τραχέων καὶ χονδροειδῶν. Ἐν μέσῳ τῶν ἐκ λευκοσιδήρου τούτων ἀθύρματων διεκρίνετο μικρὸν νευρόσπαστον, ὅπερ ὑπείκον εἰς ἐλαφρῶν πίεσιν, ἐπιριόντες κορμὸν δέδρου μετά σταθερότητος καὶ προθυμίας, οὐδέποτε δὲ ἀποκόμνον.

*Οπισθεὶς δὲ τοῦ φανοῦ τοῦ φωτικού, πλησίον τοῦ ὄποιου ἔμενεν ὁ μικρέμπορος, παιδίον τι ἔστη πρὸ τῆς τραπέζης του, ἡτις ἡτο ὑψηλοτέρα αὐτοῦ. *Εμελλον νὰ διέλθω ἑκεῖθεν. *Η φυσιογνωμία τοῦ παιδίου ἀνεγκαίτισε τὴν πορείαν μου.

*Ἔτοι ἡλικίας πέντε ἔως ἕξ ἔτῶν, ἀλλὰ μικροῦ ἀναστήματος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ. *Ἔτο πλέσμα καχεκτικὸν, γεννηθὲν ἐν κακουγίαις καὶ τελειωτικίαις, ζῶν ἐν ὑπερώδαις κακῶς ἀεριζομένοις, οὐτινες τέλος ἡ φυσιογνωμία, ἔνεκα τῆς καχεκτικῆς φύσεώς του, ἀπεδείκνυεν νοσηρὰν ἰδιοσυγκρασίαν.

Τὸ παιδίον ἡτο λεπτοφύες ὡς κοράκιον.

*Ἔτο εὐτελῶς ἐνδεδυμένον, ἔφερε δὲ ἐνδυμα ἐκ χονδροειδῶν ὑφάσματος φριοῦ, περὶ τὸν τράχηλον δὲν ἔφερε κάλλυμα ἐξ ἑρίου ἐρυθροῦ καὶ μέλανος.

Τὸ τοιουτορόπως ἐνδεδυμένον παιδίον, δὲν ἡτο ποσῶς χονδροειδῶν χρακτηριστικῶν. *Ἔτο τούτων τίον συμπαθές, καὶ κανονικῶν χρακτηριστικῶν, τὸ δέρμα αὐτοῦ ἡτο λευκόν, δλίγον δέ τι συνεσταλμένον ἐκ τοῦ ψύχους, οἱ ὄφθαλμοι του γλαυκοί. *Ω! οἱ ὄφθαλμοι του ἡσαν μεγάλοι καὶ προέδιδον θλίψιν, ἔφερον δὲ κύκλωφ δικτύους μέλανα. Αἱ βλεφαρίδες προέδιδον κόπωσιν καὶ ἡτον κατέρυθροι, ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν του ἐφίνετο ἀποτάξον ἐν δέκαρι.

Τὸ παρετήρουν, ἐκεῖνο δὲ ἐφαίνετο ὅτι δὲν μὲν ἔθλεπε. *Η προσοχή του ἀπερροφάτο ὑπὸ τῶν εἰς πώλησιν ἐκτεθειμένων ἀθύρματων. Διὰ τῶν βλέμμάτων αὐτοῦ παρηκολούθει τὰς κινήσεις τοῦ νευροσπάστου, ὅπερ ἐκίνει ὁ μικρέμπορος φρενητιωδῶς.

Παρατηρῶν τὸ βλέμμα τοῦ μικροῦ παιδίος, τὴν λύπην ἦν ἐξέφραζον οἱ ὄφθαλμοι αὐτοῦ, ἥρχισκ νὰ σκέπτωμαι τὸ θυγάτριόν μου, τὸ ὄποιον πρὸ δλίγον εἶχον ἐγκαταλίπει ἐν τῇ οἰκίᾳ χαῖρον διὰ τὴν πλαγήν, ἦν εἶχεν ἐνδύσει διὰ κανουργῶν ἐνδυμάτων. *Ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου ἡσυχανόμην τὰ θερμά δέκαρα τοῦ θυγατρίου, ὅπερ διήνυεν τοιαύτην ἡλικίαν ὥστε γὰρ πιστεύῃ ὅτι τὰ Χριστούγεννα κατέρχονται διὰ τῆς καπνρόδηγης, σφόδρα νὰ ἐπιθυμῇ ὅπως τὸ πρόσωπον τοῦτο ἀναλυθεῖνωσι πάντοτε ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ νὰ χαίρῃ τόσον ὥστε ἔξεγειρθενον νὰ εύσικη ἀθύρματιόν την.

Αἴκιν συγκεινημένος ἐπληγσίσας τὸ μικρὸν παιδίον.

— Δέν εἶναι ώραίκι αὐτά;

— Ναι.

— *Έχεις καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν σου;

— *Οχι.

— *Ο πατήρ σου δέν σοι ἔδωκε τοιαύτα;

Οὐδεμία ἀπάντησις.

— *Έχεις πατέρα;

— *Οχι.

— Μητέρα;